

Aquell dia hi havia musclos per sopar, però això no era ni un senyal ni una coincidència. És cert que era una cosa una mica extraordinària, però no era un senyal, encara que, com alguna vegada hem dit després, allò no podia portar res de bo. Ho hem dit alguna vegada, però no era ni un mal averany ni una coincidència. Per què precisament aquell dia teníem musclos per sopar, precisament aquell dia. Ens ho hem preguntat alguna vegada, però no era exactament això. De cap manera es pot dir que fos una coincidència, només és que després hem volgut interpretar aquells musclos com un senyal o com una coincidència, perquè el que va passar després d'aquell sopar que no vam arribar a fer va ser tan terrible que cap de nosaltres no s'ha refet del tot. I això que a casa sempre preniem musclos quan hi havia algun esdeveniment especial, i aquell esdeveni-

ment sí que va ser especial, però no en el sentit que nosaltres havíem imaginat. De fet, allò que imaginàvem mentre preparàvem el sopar, comparat amb el que en va resultar, és d'una importància insignificant, si més no d'una importància secundària, mentre que el que realment va passar és d'una importància considerable; jo diria, d'una importància enorme i extraordinària. Però no es pot dir de cap manera que el fet que aquell dia haguéssim de sopar musclos, el plat preferit del meu pare, fos un senyal o una coincidència. Els musclos no eren el plat preferit dels altres, només al meu germà li agradaven una mica. A la meva mare i a mi no ens deien gran cosa. A mi no em diuen gran cosa, repetia la meva mare inclinada damunt de la banyera, esgrimint alternativament un petit ganivet de cuina i un raspall vermell de cerres dures. Li quedaven les mans enrogides de rentar els musclos amb aigua freda i de tant gratar, fregar i raspallar, perquè no hi havia res que el meu pare odiés tant com trobar sorra dintre dels musclos i que li carrisquesés entre les dents; això el molestava molt. En el fons, a mi no em diuen gran cosa, va repetir la meva mare aquell vespre tot mi-

rant d'escalfar-se les mans balbes amb l'alè. Però aquell dia passava una cosa especial i per això havia comprat quatre quilos de musclos, segura que el meu pare tindria una alegria quan tornés al vespre. Perquè quan havia de viatjar per la feina acabava tip d'aquells menjars mal passats per la paella o per la planxa, aquelles carns dures, deia, i esperava que la meva mare li fes alguna cosa com Déu mana, si més no algun plat casolà ben diferent d'allò que li donaven als hotels. Invariablement tornava tip dels hotels. Tenen de tot però són freds, deia, i és que al meu pare no li agradava gaire haver de viatjar per la feina, preferia estar al costat de la seva família, i la seva tornada era sempre un esdeveniment especial. Abans ho celebràvem sempre amb patates bullides acompanyades de formatge fresc i amanides amb oli. De vegades ho celebràvem amb puré de pèsols i aleshores el meu pare es posava sentimental, perquè recordava la seva joventut, quan no hi havia carn dura, fregida o a la planxa, però sí patates i puré de pèsols, i per això sovint demanava a la meva mare que n'hi fes. Però mai no li demanava que fes musclos, perquè els musclos els rentaven entre tots dos.